

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/112/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3716206475
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3716206475.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobkyne: U. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XX, Ilava, právne zastúpenej JUDr. Tiborom Bickom, advokátom, Dukelská 927/7-3, Považská Bystrica, proti žalovanej Slovenská sporiteľňa, a.s. so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpenej JUDr. Romanom Kvasnicom, advokátom, s.r.o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, o zaplatenie 4.959,90 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 6. decembra 2016, č. k. 7C/186/2016 - 102, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4.959,90 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 225,45 eur od 16.10.2014 do zaplatenia, zo sumy 225,45 eur od 16.11.2014 do zaplatenia, zo sumy 225,45 eur od 16.12.2014 do zaplatenia, zo sumy 225,45 eur od 16.01.2015 do zaplatenia, zo sumy 225,45 eur od 16.02.2015 do zaplatenia, zo sumy 225,45 eur od 16.03.2015 do zaplatenia, zo sumy 225,45 eur od 16.04.2015 do zaplatenia, zo sumy 225,45 eur od 16.05.2015 do zaplatenia, zo sumy 225,45 eur od 16.06.2015 do zaplatenia, zo sumy 225,45 eur od 16.07.2015 do zaplatenia, zo sumy 225,45 eur od 16.08.2015 do zaplatenia, zo sumy 225,45 eur od 16.09.2015 do zaplatenia, zo sumy 225,45 eur od 16.10.2015 do zaplatenia, zo sumy 225,45 eur od 16.11.2015 do zaplatenia, zo sumy 225,45 eur od 16.12.2015 do zaplatenia, zo sumy 225,45 eur od 16.01.2016 do zaplatenia, zo sumy 225,45 eur od 16.02.2016 do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 225,45 eur od 16.03.2016 do zaplatenia, zo sumy 225,45 eur od 16.04.2016 do zaplatenia, zo sumy 225,45 eur od 16.05.2015 do zaplatenia, zo sumy 225,45 eur od 16.06.2016 do zaplatenia, zo sumy 225,45 eur od 16.07.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň rozhodol, že žalovaná je povinná platiť žalobkyni od 1.8.2016 až do jej dožitia mesačne vždy do 15. dňa toho -ktorého mesiaca sumu 225,45 eur, pod hrozbou výkonu rozhodnutia. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení uviedol, že dňa 15.02.1999 uzavrela žalovaná ako povinná so žalobkyňou ako príjemcom zmluvu o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s.“, predmetom ktorej bolo doživotné plnenie z uplatneného a priznaného nároku na plnenie z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. podľa štatútu Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. a ktorým sa žalovaná zaviazala vyplácať žalobkyni ako príjemcovi doživotne sumu vo výške 225,45 eur (6792 Sk). Po preskúmaní náležitostí zmluvy o dôchodku dospel

k záveru, že zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti podľa § 842 Občianskeho zákonníka a je platným právnym úkonom. K námietkam žalovanej o rozpore plnenia so zákonom č. 483/2001 Z.z. o bankách, (ust. § 27 ods. 8 v nadväznosti na ustanovenie § 116 a § 119 ods. 3 zákona) uviedol, že predmetné zmluvy o dôchodku nie sú zmluvami uzavretými na strane žalovanej ako banky za nápadne nevyhodných podmienok, ktorá by banku zaväzovala na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote. Podporný dôchodkový fond Slovenskej sporiteľne, a.s. vznikol v snahe určitého odškodnenia zamestnancov - dôchodcov, ktorí po uzavretí takejto zmluvy na základe dohody nastúpili do starobného dôchodku. Ide o zamestnanecký benefit pre niektorých zamestnancov a predstavoval súčasť protihodnoty za hodnoty vytvárané zamestnancami počas trvania pracovného pomeru. Práve zánik pracovného pomeru bol predpokladom vzniku nároku na dôchodok. Dôvodom uzavretia takejto zmluvy o dôchodku môžu byť citové, či morálne pohnútky, za poskytnutý dôchodok sa nemusí poskytnúť protiplnenie. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by vykonávanie plnenia v zmysle zmluvy o dôchodku bolo v rozpore so zákonom, a teda že plnenie je v zmysle § 575 Obč. zák. nemožné. Aj zo samotného zaradenia § 27 ods. 8 zákona o bankách do šiestej časti zákona, ktorý nesie označenie „požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky“ vyplýva, že citované ustanovenie sa týka podnikania banky, a nie iných právnych vzťahov banky vzniknutých napr. na základe platne uzavretej zmluvy o dôchodku. Z uvedeného dôvodu tvrdenie žalovanej o nemožnosti plnenia z predmetných zmlúv neobstojí. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že pohľadávka uplatnená žalobkyňou titulom uzavretej zmluvy o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s.“ je dôvodná čo do základu aj výšky a preto priznal žalobkyni plnenie podľa čl. II predmetnej zmluvy o dôchodku za obdobie október 201 do júla 2016, t.j. za 22 mesiacov, ktorá predstavuje 22 x 225,45 eur = 4959,90 eur. Zároveň zaviazal žalovaného platiť žalobkyni doživotne mesačne sumu 225,45 eur, a to najneskôr do 15. dňa v mesiaci tak ako to vyplýva zo zmluvy uzavretej medzi žalobkyňou a žalovanou. Pokiaľ žalovaná namietala nevykonateľnosť takéhoto petitu pre neurčitosť, súd mal za to, že povinnosť žalovanej vyplácať plnenia doživotne vyplýva práve zo zmluvy, ktorá zároveň určuje, že vyplácanie dôchodku sa skončí mesiacom, ktorého sa príjemca dožil, teda doba je jasná a je ohraničená predpokladanou budúcou a nevyhnutnou objektívnou skutočnosťou, ktorá nepochybne nastane v budúcnosti, teda smrťou žalobkyne. Preto mal súd za to, že uvedený petit je v súlade s § 217 ods. 2 CSP. Súd tiež rozhodol o uplatnenom príslušenstve pohľadávky a uplatnený úrok z omeškania súd posúdil podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Rozhodným dňom pre určenie výšky úroku z omeškania je deň nasledujúci po splatnosti plnenia podľa zmlúv o dôchodku. Žalobkyni tak prislúcha úrok z omeškania z jednotlivých súm plnenia v uplatnenej výške tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 CSP a žalobkyni ako strane sporu, ktorá mala vo veci plný úspech priznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva v rozsahu 100 % proti žalovanej ako strane sporu, ktorá úspech nemala.

3. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná. Uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/, h/ CSP. Súdu vytýkala, že dôsledkom nesprávneho procesného postupu nastal stav, keď v tej istej veci v súčasnosti existujú dve neprávoplatné meritórne rozhodnutia, ktoré môžu nadobudnúť právoplatnosť. Súd prvej inštancie totiž doposiaľ nerozhodol o sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu zo dňa 05.09.2016 č.k. 7C/186/2016-55, ktorým súd (vyšší súdny úradník) zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 7C/186/2016-41. Vydaním rozsudku súd zaťažil konanie vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zastávala názor, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súd na vec neaplikoval vzťahujúce sa ustanovenia, najmä § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou, § 27 ods. 8, §116 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a následne na vec neaplikoval ani ust. § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Právny vzťah založený zmluvou o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka je zasiahnutý zákonom o bankách z dôvodu, že predmetom tohto právneho vzťahu nie je banková činnosť banky, ale sa jedná o banke zakázanú činnosť, ktorej vykonávanie je v rozpore so zákonom o bankách. Zo zákona o bankách vyplýva, že banke sa zakazuje vykonávať iné činnosti, než v súlade so zákonom o bankách. V rozpore so zákonom je činnosť banky, keď banka poskytuje plnenie bez protihodnoty alebo hospodársky neodôvodnené plnenie a práve takého plnenia sa žalobkyňa domáha. Zmluva o dôchodku je uzatvorená bez protiplnenia pre žalovanú. Nakoľko zákon o bankách zakazuje banke uzatváranie takých zmlúv, ako je zmluva bez protiplnenia (typicky zmluva o dôchodku) je preto taká činnosť, konkrétne poskytovanie plnenia bez protiplnenia, ktorého sa žalobkyňa domáha podanou žalobou, v rozpore so zákonom o bankách a priamo zakázané ust. § 119 ods. 3 zákona o bankách, s ktorým zákazom (zákonným zákazom) sa súd prvej inštancie vôbec nevyporiadal. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie

zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo, aby rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanej prizná náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý je správny a zákonný. Uplatnila nárok na náhradu trov konania. Tvrdenie žalovanej o tom, že vyjadrenie žalobkyne k odporu je súčasne sťažnosťou proti uzneseniu č.k. 7C/186/2016-41 zo dňa 30.09.2016 o zrušení platobného rozkazu označila za nesprávne a zavádzajúce. Podanie nie je sťažnosťou, nie je ako sťažnosť označené, ani jeho obsah nenasvedčuje tomu, že žalobkyňa chcela podať sťažnosť proti uzneseniu o zrušení platobného rozkazu. Výhrady smerovali k právnym názorom, s ktorými sa súd nakoniec nestotožnil. Nakoľko sťažnosť žalobkyňa nepodala, nemal súd dôvod rozhodovať o sťažnosti. Uviedla, že aj výhrada žalovanej o nesprávnom právnom posúdení veci je nedôvodná a účelová. Od samého počiatku sporov, od roku 2010, žalovaná neustále opakuje svoje tvrdenia, že zmluvy o poskytovaní z podporného fondu sú nezákonné a nevýhodné pre žalovanú, bez protiplnenia a podobne. S týmito argumentmi sa súdy dostatočne a jasne vyporiadali a posúdili ich ako nedôvodné.

5. Žalovaná v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne uviedla, že žalobkyňa nepravdivo vo vyjadrení uviedla, že odvolanie bolo odôvodnené tým, že neboli splnené procesné podmienky pre priznanie plnenia do budúcnosti, nakoľko takýto dôvod odvolania v odvolaní nie je uvedený. Rovnako pokiaľ ide o spochybnenie odvolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, žalobkyňa neuvádza žiadne konkrétne dôvody, len sa obmedzuje na všeobecnú právnu argumentáciu a na stotožnenie so závermi súdu prvej inštancie. Vzhľadom na vyššie uvedené konštatovala, že vyjadrenie žalobkyne nie je úkonom potrebným na účelne uplatňovanie jej tvrdeného práva v konaní.

6. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

7. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalovanou vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, riadne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán. Námietky žalovanej, uvedené v podanom odvolaní, ktoré sú totožné s námietkami uplatnenými pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal, preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli žalovanou preukázané, ale ani tvrdené také skutočnosti, ktoré mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

8. Ust. § 365 ods. 1 CSP upravuje, že odvolanie možno odôvodniť len skutočnosťami v tomto zákonom ustanovení vymenovanými. V podanom odvolaní žalovaná uplatňuje odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d), h) CSP. Uplatnením týchto odvolacích dôvodov namieta, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Po preskúmaní obsahu spisu odvolací súd nezistil dôvodnosť týchto námietok.

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Uplatneným odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP žalovaná namieta, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súdu vytyka, že pred

rozhodnutím vo veci samej nerozhodol o sťažnosti žalobkyne zo dňa 09.09.2016, ktorou žalobkyňa napáda uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 05.09.2016, č.k. 7C/186/2016-55, ktorým rozhodnutím vyšší súdny úradník zrušil platobný rozkaz súdu prvej inštancie zo dňa 15.08.2016. Dôsledkom tohto nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie je stav, keď nie je právoplatné rozhodnutie o zrušení platobného rozkazu a vydaný rozsudok, ktorý je napadnutý odvolaním, žalovanú zaväzuje na rovnaké plnenie ako neprávoplatný, avšak zároveň nezrušený platobný rozkaz zo dňa 15.08.2016.

11. V predmetnej veci z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie na návrh žalobkyne rozhodol vo veci platobným rozkazom, č.k. 7C/186/2016-41 zo dňa 15.08.2016, proti ktorému podala žalovaná v zákonnej lehote odpor s odôvodnením vo veci samej, v dôsledku čoho súd prvej inštancie uznesením, č.k. 7C/186/2016-55 zo dňa 05.09.2016 podľa § 267 ods. 3 CSP zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Považská Bystrica, č.k. 7C/186/2016-41. Je tak zrejmé, že v danej veci vydaný platobný rozkaz právoplatnosť nenadobudol, bol rozhodnutím súdu zrušený, a preto je nedôvodná námietka žalovanej, že v tej istej veci existujú v súčasnosti dve meritorne rozhodnutia, ktoré zaväzujú žalovanú na rovnaké plnenie. Žalovaná tiež nedôvodne namieta, že žalobkyňa proti uzneseniu o zrušení platobného rozkazu podala sťažnosť, o ktorej doposiaľ nebolo súdom rozhodnuté. Žalobkyňa totiž proti tomuto uzneseniu žiadnu sťažnosť nepodala, jej vyjadrenie zo dňa 09.09.2016 je označené ako vyjadrenie k odporu. Aj keď žalobkyňa v podanom vyjadrení polemizuje s tým, či podaný odpor žalovanej je odpor s vecným odôvodnením, nakoľko sťažnosť proti uvedenému uzneseniu žalobkyňou podaná nebola, nebol daný dôvod, aby súd prvej inštancie o sťažnosti rozhodoval.

12. Podľa názoru odvolacieho súdu nie sú dôvodné ani odvolacie námietky žalovanej, ktoré smerovali k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie.

13. Odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, spočívajúcim v nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14. Námietky žalovanej, tak ako vyplýva z obsahu argumentácie počas celého konania, viažuce sa k právnemu posúdeniu veci, sa týkajú ust. § 119 ods. 3 za bodkočiarkou, v spojení s § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktorý zakazuje banke pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom. Žalovaná zastáva názor, že citované ustanovenie zakazuje banke vykonávať iné činnosti, než v súlade so zákonom o bankách. V rozpore so zákonom sú aj plnenia, ku ktorým sa banka nesmie zaväzovať v zmysle § 27 ods. 8 zákona o bankách. Pri aplikovaní týchto ustanovení záväzok na plnenie zo zmluvy o dôchodku voči žalobkyni zanikol, ak by predtým existoval, pretože plnenie zo zmluvy o dôchodku sa stalo nemožné v zmysle § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka s poukazom na § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách, a to z dôvodu, že banka nesmie poskytovať plnenie bez poskytnutia protihodnoty, ani hospodársky neodôvodnené plnenie.

15. Nastolená právna argumentácia žalovanej bola riešená a ustálená už vo viacerých rozhodnutiach všeobecných súdov, ako aj ústavného súdu (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo/279/2013, sp. zn. 7Cdo/115/2014, rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 148/2012-2013). Rozhodovacou činnosťou súdov bolo ustálené a súdom prvej inštancie aj v danej veci konštatované, že účelom predmetnej zmluvy o dôchodku bolo poskytovať plnenie žalobkyni doživotne a nie na vymedzené obdobie, ktorého dĺžka závisí od vlastného uváženia žalovanej. Zmluva o dôchodku, uzatvorená na doživotne určenú dobu, ako aj určenú dobu neurčitého trvania, je vždy zmluvou na dobu určitú. Vymedzením povinnosti plniť doživotne zmluvné strany prejavili vôľu byť takouto zmluvou viazané, a to až do smrti osoby oprávnenej na prijatie plnenia z tejto zmluvy. Tomuto právnemu záveru nasvedčuje aj charakter a účel zmluvy, ktorou žalovaná sledovala zabezpečenie sociálnej starostlivosti o zamestnanca, odchádzajúceho do dôchodku, s úmyslom poskytnutia výhody z Podporného dôchodkového fondu, slúžiaceho na subvenciu životnej úrovne, ktorá je oproti príjmu dosahovanému počas produktívneho veku zamestnanca, výrazne znížená. Žalovaná neuzatvárala zmluvu so žalobkyňou ako podnikateľ pri výkone svojej podnikateľskej činnosti, nešlo o vzťah banky s klientom, ale zo strany žalovanej išlo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti o pracovníka odchádzajúceho do dôchodku, spadajúcu pod agendu personálneho a sociálneho úseku

divízie ľudských zdrojov, preto žalovaná nedôvodne namieta, že prvoinštančný súd na vec neaplikoval ust. § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách.

16. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyne odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100%, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).